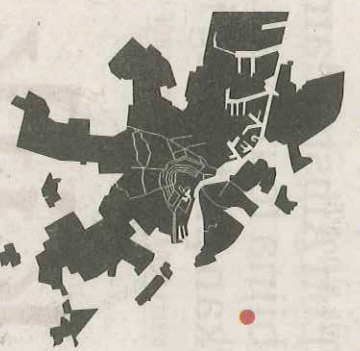

Her Parooi zaterdag 18 juli 2015

De eindhalte Aan het einde van de wereld staat een piskrul

Een eindhalte als beginpunt om de stad te doorkruisen. Vandaag de eindhalte van buslijn 30 in Holysloot.

De eindhalte van lijn 30 – met een wachtlok, een klok op een paal en een ijzeren piskrul – kondigt zich kilometers tevoren aan. Minstens drie keer passeert de GVB-minibus (passagiers zijn schaars, het asfalt is smal, de berm van veen zacht) een verkeersbord dat aangeeft dat de weg gaat doodlopen op het water.

Dan zijn inmiddels gepasseerd: witte klaphruggetjes, zwarte schapen, beige jonge koeien (dikbollen in de dop), houten huizen, sloten waarin het water zo hoog staat als de weg, een rode tractor en berm-borden met teksten als 'Aardappelen te koop' en 'Pas op, waterkip'.

Het eindpunt ligt bij het witte kerkje in Holysloot. Aan het einde van de wereld staat een krul, zegt vader Hein, voetballend met zijn twee zoonpjes. Een urinoir waar, ondanks de gebruikelijke stank, waarde aan wordt gehecht, want bewoners voortwamen dat de gemeente hun krul verwijderde – mogelijk als opmaat tot opheffing van de buslijn, die 's avonds en in het weekeinde al niet meer rijdt. In het dorp sluimert de botsing tussen autochtonen en import – nieuwkomers die soms zijn te herkennen aan een Range Rover, Audi TT of Tesla en voor wie het recht van overpad, traditioneel belangrijk in een dorp tussen het water, niet langer onomstreden is. Inmiddels is de prijs van woningen in de Dorpsstraat (de enige straat) zo hoog dat kinderen van het dorp naar elders verhuizen.

Enkele maanden geleden stond op het toehet gymzaaltje, kloppend hart van het dorpsleven, door stadsdeel Noord was overgedragen aan de uitbaatster, sinds acht jaar, van horecagelegenheden Het Schoolhuis.

Wat was en is gebleven, is het

pontje over de Holysloter Die, honderdvijftig meter breed. Het motorbootje brengt wandelaars en fietsers in juli en augustus elke dag tussen negen en vijf uur voor een euro naar de overkant. Wel eerst stevig aan de koeienbel trekken om de veerman te waarschuwen.

Op een drukke dag worden zo maar 240 mensen van en naar Broek in Waterland overgezet: trekkers met bepakkings, toeristen op MacBikes, in 1992 koningin Beatrix en vooral dagjesmensen, tegenwoordig vaak op zware elektrische fietsen. Dan zeggen ze tegen Henk John, vijftig jaar veerman: kunt u helpen tillen, de fiets is zo zwaar en ik ben 62. Dan antwoordt John: kom, kom, ik ben 72.

Als de noordwestenwind aantrekt, vaart hij niet, hoewel verdrinken lastig is. "Er staat zestig centimeter water op een meter dunne bagger." John groeide op in Nieuwendam, zeldde langs en

Toeristen op MacBikes, dagjesmensen en in 1992 koningin Beatrix

sloeg Nel Fockens aan de haak, dochter van de bostenstallingsbaas, geboren aan de Holysloter Die. Ze bestieren het jachthaven-tje, verhuurden fluiserbootjes en verkochten fris, bier en ijs. Dat is verleden tijd, John is nu met pensioen en alleen als zijn zoon verhinderd is, valt hij in als veerman.

Al in 1500 was er een veer, zegt Fockens. Ze weet nog dat haar vader voor een dubbelte mensen overzette. Roelend. En in de winter trok hij zich met een pikhaak over het ijs, totdat het hield. Toen hij een keer niet kon, roeide ze als veertienjarige samen met haar moeder mensen over. "Mijn moeder trok, ik duwde."

ROB ROMBOUTS

FOTO MAARTEN STEENVOORT